

معیارهای پایداری در برنامه ریزی کاربری اراضی منطقه ای

محمد زنگنه

دانشجوی کارشناسی ارشد برنامه ریزی منطقه ای - دانشگاه آزاد اسلامی واحد تهران
مرکز، eng.m.zanganeh@hotmail.com

چکیده

تعیین معیارهایی برای بررسی پایداری در برنامه ریزی کاربری اراضی منطقه ای موضوعی است که در این پژوهش مد نظر قرار گرفته است. نظریه توسعه پایدار، در دهه پایانی قرن بیستم، در پی شکست مکاتب مختلف برنامه ریزی در عدم توانایی دستیابی به شرایط مطلوب زندگی و آثار مخرب بر محیط زیست جهانی، ملی، منطقه ای و محلی پا به عرصه وجود گذاشت. بی شک برای نیل به مبانی پایه ای این نظریه نقش برنامه ریزان در تعیین طرح صحیح کاربری اراضی ضروری است. اگرچه در تحلیل تناسب کاربری اراضی عموماً موضوع سازگاری کاربری موجود با برنامه ریزی شده با اراضی بررسی می گردد و برنامه ریزی کاربری اراضی با این نگاه انجام می گیرد، اما در پژوهش حاضر سازگاری مطرح شده با استفاده از نظریه توسعه پایدار مورد توجه قرار گرفته است. در این پژوهش با استفاده از نظرات خبرگان برنامه ریزی و جمع بندی تحلیلهای مختلف پس از تشریح فرآیند برنامه ریزی کاربری اراضی و تبیین نظریه توسعه پایدار در عرصه برنامه ریزی های ملی و منطقه ای با هدف تعیین معیارهایی برای ارزیابی پایداری در برنامه ریزی کاربری اراضی این سؤال مطرح شده است که توسعه پایدار در برنامه ریزی های ملی و منطقه ای از چه دیدگاهی بررسی می گردد و پس از تعیین معیارهای مذکور پیشنهاد شده است که با استفاده از ماتریس منطقه بندی کاربری اراضی، این موضوع بررسی و کنترل گردد.

واژه های کلیدی: برنامه ریزی کاربری اراضی، پایداری، معیارهای پایداری، منطقه بندی اراضی